

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια όκτακόσα κ' έννενηντα τρία,
κρίσις θά ζουρλάνη τούς Ρωμηούς άχρετα.

Δέκατος ό χρόνος είναι
κ' Έδρα πάλιν αι Αθήναι.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΩΜΙΟΣ τήν έδραμάδα — μόνον μη φορά θά θγαίνη.
κ' έπαι έγω έξυπνάδα — κ' όποτε μου καταβαίνει.
Συνοφημάς θά λέγομαι — γιατί λεπτά δέν έχωμ.
και τ'ών Αθηνών τήν πόλιν — και εις τήν άλλοδοπήν.
και εις τήν Έλλάδα έδην — δίχως νόμιμ κ' έντροπήν.
Συνοφημά τή κάθε χρόνο — όσα θά φράμα είναι μένο.

γιά τά ένα όμοια μέρα — ένα φράμα και 'σά χίρα.
Κι' ένα φύλλο έν κρατή — ίναις συνδρομητής.
κ' έσπος τόν παρή δέν άλλα — θά τόν σός μαύρο είθι.
Γράμματα και συνδρομαί — άπ' αύταίς προς έμά.
Γιά τή σόρα και τή μάρα — κάθε φύλλο μηθ δεκάρα.

Εικοστή Νοεμβρίου κ' έδόδομ,
γιά τό φούντιγγ παρλάρον άκόμμ.

Πενήντα πούντος και τετρακόσα,
βροχιάς, πλιμμήτραις, και άλλα τόσα.

**Ο Τρικούπης ό πτωχός
παραθέρνει μοναχός.**

Α'

'Στ'ης Ρωσικής Πρεσβείας τόν χερό
ό Βασιλεύς καθόλου δέν μ' είσμιωσι
και μούκανε πολύ τόν σασαρό
κ' αλληνιά ό τρόπος του μ' έθιμωσε.

Γιά τούτο ίσταμάτησε κ' ό μπάλος
και σχολία ήκούσθησαν άκριτων,
κ' έτρόχησε τήν γλώσσα ένας κ' άλλος
κ' είπαν και τό κοντό και τό μακρό των.

Τών διπλωματών τό γαύρον σάμα
κατίβκαε τά μούτρα του κ' είσηγε,
κ' ό Αβελάν ό Ναύαρχος άκούμα
αυτό τό φέρσιμό του παρετήγηε.

'Ακούε ό Βασιλεύς νά μου θυμώση
και μήτε γιά τά μάτιζα νά σιωμήση
κ' όσ' ένα κλησαίρα νά μου 'πή ;...
πώ ! πώ ! τι ραζιλια και έντροπή !...

'Ακούε εκεί νά γίνωμαε σαλάτα
κ' οι Πρεσβευταί μαζί μου νά γελφν ;
και τι θά 'πούν τά ξένα κοινολάτα ;
και τι θά 'πή κ' ό Ρώσος Αβελάν ;

Και τι θά 'πή καθίς παρκεντίς,
τών δανειστών καθίνα Συνάκίτο,
και ποιός θά μας δανείση κουτεντίς
όταν τόη πώς είμαθ' ένα κάτω ;

Και τι θά 'πή κ' ό Γλάδστον κ' ό Κακρίθη
κ' ό κύριος Ταάφρε κ' ό Καλνός ;...
τά χίρια του καθίς γιά 'μι θά τριβή
τόν έκβαρβαριστήν του Θεοτικη.

'Ισατ' εκεί άνάλατα καπίρσιμα !...
ίγώ κ' ό Βασιλεύς, ή όλο Πλιαζέδες,
ώσαν σχολειού νά κάνομαε κορίτιμα
και νάκαστε κ' είμεις Αρσακαίάδες ;

'Ισατ' εκεί γινάτι νά βαστφ
ένός Πρωθυπουργού τρανού κ' ευσώμας,
κ' εις ξένους διπλωμάτας έμπροστά
νά μούναι κακχημιόνο τό χροσό μου ;

Κυττάτε τόν τί πάσο και τι νά ;...
ούτε χροσό του πιά δέν με ρονιάει.

αὐτ' ἔχομε συχνά συγκαμινάσεις,
αὐτ' ἔρχεται νὰ παίξωμε κουμπούρες,
ὅστε μὲν δίνει πρὶς χαλκομινάσεις,
καὶ τῆς Αἰλῆς μὲν κλίνει τῆς ἀμπαράς.

Β'

'Αλλ' ἄς εἶναι... δὲν μὲ μίλει...
ἄς κακίωνη ὅσο θέλει...
ὀκατάγματα σαρῶνο
καὶ τὰ ρουτιγγ ἀκουρῶνο
καὶ πηδῶ καὶ καμαρῶνο
καὶ ἔμπροσά του δὲν κερῶνο.

Δὲν μ' ὀδηγῶ... τὸν ὀδηγῶ...
ποῶ καὶ αὐτός, ποῶ καὶ ἐγώ...
Μ' ἀπεκρῦττει... πολὺ καλῶ...
κί' ἐγὼ τῆς βουλίας του ἀπεκρῦττω...
βαστῆ τῆ μητῆ πολὺ ἴψηλῃ;
κί' ἐγὼ ἴψηλότερα παρ' ὅσον ἦτο.

Μὲ παραιτεῖ... τὸν παραιτῶ...
δὲν χαιρετῶ... δὲν χαιρετῶ.
'Ἐτό σπῆτι του δὲν μὲ καλεῖ;
'ὅσο σπῆτι μου δὲν τὸν καλῶ...
κί' αὐτός μαρῶλος ἐν ἴμιλει;
κί' ἐγὼ μαρῶλος ἐν ἴμιλῶ.

'Εγὼ κρητῆς, Ραδάμανθος καὶ Μίνως,
τὸν Θρόνον πρὸς τοὺς νόμους ὀδηγῶ,
καὶ πῆνει τὸν ἀνήφορο Ἐκείνης
καὶ πῆνει τὸν κατήφορο κί' ἐγὼ,
καὶ παίζωμε κί' οἱ ὀδοὶ τὸ κλωτσοσκουρῆ
καὶ χῆσκουνε τριγύρω τόσκι μπουφῆσι.

Γ'

'Ὅπου φτώχεια μεγάλη καὶ γρίνια,
καὶ γι' αὐτὴν κόβουσι τῶρα κλωστή
ὀδοὶ χρυσοῦ τῶν Ρωμηῶν φινερινία,
ποῦ τὰ φῆνον Μπαρπτάκ καὶ Βλαστῆσι.

Σὰν ἔπιτοσσα κί' ἐγὼ τὸ χρυσάφι,
ὅταν εἶχα παρὰ περισσὸ
καὶ μὲ φῶναζαν ὀδοὶ νισάφι.
τότε μ' εἶχε κί' Ἐκείνης χρυσοῦ.

'Αλλὰ τῶρα μαζί μου γρινιάζει
καὶ μ' ἐκθέτει ἔμπρὸς τοῦ κεινοῦ,
καὶ κευκοῦται γιὰ μὲ δὲν τὸν νοιάζει
ἂν μὲ ὀπ' ὅσον χερὸ τοῦ Ὀνοῦ.

Δὲν ἔρχανται τίποτις χερὸς
γιατ' ἡ σῆμη ὅσον κόσμο θὰ κρέζει
πῶς οἱ τούτον μ' ἀρῆθῆς σκληρῶς
πρὶν ἢ τρεῖς ὀ ἀλικτωρ ρωιάζῃ.

Συμφερά μας ἴ... θυμοῦμαι ἀκόμα
πόση σ' εἶχε πιράνεσι πιερία
ὅταν σῦστα μὲ κρῖο τὸ στόμα;
ἀπὸ Κουβῆρο θ' ἀφήσω ὅτ' ἀκρῶνα.

Συμφερά ἴ... ἴτροπαλὸς σὰν μὲ τσοῦπα
'ὅσο πλεῖρο σου καθόμουνο σκερτά...
πῶς εἶσ' ἔτσι; μὲ εἶπες καὶ σῦστα;
ἀδὲν μὰς δίνει κανένας λερτάσ.

Κόσμε ψεύτη, τοὺς μαῦρους Σωτῆρας
ὅσο βρῖσκουνο παρὰ τοὺς ψηφῆς,
μὰ σὰν κάνουν ἀμόρε τῆς λίρας
τότε θέλεις ὀμοῦς νὰ τοὺς φῆς.

Δὲν εἶμαι σῆμερα γιὰ οἱ Μασκότ
καὶ μὲς ὅσι μάγων σπηλιάσι γυρῶσι
σὰν Γούσι Μάνερινγ τοῦ Βάλτερ Σκῶτ
καὶ γιὰ συμβάσεις βαρετῆ μουγγρῖζω.

Μὲ τὸ Κουβῆρο ψευτοπερῶνο,
δὲν προμαντινοῦ καλὰ οἱ μάγοι,
κί' ὅσο τὸ Στέμμα σὰν πρὶν κερῶ
καθὼς ὀ Σάκκασι τὸν Ἀστιαγγῆ.

'Ἐπῆρε ὀρομο ὀνατό σὰν πρῶτα τὸ χρυσάφι,
μὰ τρέχω πίσω του κί' ἐγὼ σὰν ἐπιζῆμινο ἴαφι,
καὶ δεξιά κί' ἀριστερὰ τρέχω μὲ δὲν μουφλοῦζῃ
κί' ὀ Χρόνος ὀ Λονδίνους πατόκερφα μὲ λούζῃ,
κί' αὐτός, Μεγαλειότατε, πολὺ μὰς περιπαῖζει
κί' ἐμιοσῆσαν μὲ ζωρῆαν κί' οἱ φίλις μου Ἐγγλῆσι.

'Αλύπητα μὰς ῥίχτηκαν ἐκ πόσης πρωτευούσης
καὶ πᾶς ἀνὴρ ζυλευεται ὀδοὺς καταπεσοῦσης,
καὶ τῶρα ὀλιγώστεψι κί' ἡ πόσις μὰς κί' ἡ βρωσίσι
καὶ ὅταν διαταγματῶνο σου ζισπῶ τὰς ἀκουρῶσι.

'Ὅ δὲ κύρ Χάμπρο μὲ γράφῃ σπαρρακτικῆ μου κάνεσι
πῶς τὸ τοκεμερίνο τοῦ Δικεμβρίου εἶθανε,
καὶ ν' ἀπαντήσω γρήγορα σὰν τί θὰ τοῦ πληρῶσω
ἢ τί μεγάλη σκίπτομαι δουλῆσὰν τὸ σου σαρῶσω.

Μ' αὐτὰ κί' αὐτὰ δὲν ἔμεινε ὅσο στόμα μὰς σποῆ
κί' εἰς τόσας σκίφῃς θλιβεράς ὀ νοῦ μὰς περισπάται,
ἀφοῦ κί' ὀ Χάμπρο, Βασιλεῦ, σὰν βλαῖ δὲν ἴνοῦσι
πῶς πᾶν τὸ ἴνουοῦμενο εὐκόλως σιωπάται.

Ἄμμα μ' ἔκαμαν νὰ στύσω...
μὲ κατηγοροῦν ἀπροῖξ...
τί νὰ πῶ, τί ν' ἀπαντήσω;
ἀπορία ψάλτου βῆξ.

Ὅ μὴν τὰ ρουτιγγ καὶ τὰ σερῖσι ἀκακοποδουρῖζω
καὶ τὴν κλειψὴν Ἑλλάδα σου σοῦ τῆς ἐκμυρῆσῆσῃ.

και τώσας νίκας κραταίς κατά βαρβάρων δράττω
και ὅσων τὸ πολίτευμα κ' ἀκρίρειν φιλάττω,
κ' ὁ Θεόδοτος, τζέντιμαν και Κόντες ἀληθής,
μου λίγη πατριωτικῶς ἀρετῆ! νὰ μὴ βασκαθῆς.»

Κ' ἡμέρας ἐνθουσιάζετον τῶν χρόνων τῶν χρυσῶν
και τούτων μνημονεύετον και πάντων και πασῶν,
κ' ὑπὲρ τῶν φίλων δανειστῶν και τῶν νεκρῶν και ζώντων
τῶν δ' ἡμέτ' ἡμέτ' τὸ χρέμα των ἀφθόνως συναζόντων
και 'στὴν Ἑλλάδα εὐπρεπῶς κ' ἐντιμῶς δανειζόντων
και κατ' αὐτάς τὰ δόντια των μακνωδῶς τριζόντων.

Ἐπὲρ μελλόντων κανονῶν, φουρνέλων και μπουρλότων,
κ' ὑπὲρ κατόχων ὑστευχῶν, ποσεινῶν και αἰμαλιῶτων,
ὅπου θαρρῶ πῶς 'γρήγορα θὰ βροῦν τὸν διαβόλο των
και μὴ τὴν ἔχθρα βῶσι νὰ στρίψῃ τὸ μακλό των.

Ἐπὲρ ἔχθρα βῶσι κ' ὑπὲρ τῆς εὐπρεπείας
τῆς μετ' ὀλίγου κανονῶν και τῆς χρεωκοπίας,
κ' ὑπὲρ τῆς λήρας τῆς πολλῆς και τῆς ξεροκαμπίας,
συμβιζούσης τ' ἄντερα εἰς ἰδιωτροπίας.

Ἐπὲρ μεγάλων ρουσαφιῶν πανθῆμος ἀδεξιμένων,
ὕπὲρ τραγόντων προσφιῶν και μὴ χορτασιζομένων,
ὕπὲρ πολλῶν Πουσασιῶν μὴ διοριζομένων,
κ' ὑπὲρ Φωτῆλα και λοιπῶν ὑλοφρονομένων.

Ἐπὲρ τοῦ Ἰσχυίκα κατά σωρῶς στιβάσαι,
ὕπὲρ τοῦ περὶ χάριτας Βουλιωτικῆς τυρῶσαι,
ὕπὲρ τοῦ μὴ τῶν δανειστῶν τὰ χρεῖα συμβιβῶσαι
και Παναγιῶν και Χριστῶν ἐξ ὄψεως κατεβῶσαι.

Ἐπὲρ τοῦ νόμου και θαμοῦ ἐπὶ βαλβίδος θείαν
και χάριν τούτων κόπτεσθαι και ξεπαρδαλωθῆναι,
κ' ὑπὲρ τοῦ τὰ συμβαίνοντα ἐγκαιρῶς μυριθῆναι
κ' ὑπὲρ τοῦ ἐλὰ Γαλλικὰ ξαναπαραιτηθῆναι.

Βασιλεῦ, μὴ καπρίσοις μου κἄνεις,
μὴ και σὺ ὄχιως λόγῳ μὴ σκῆνης,
κ' ἔλα φίλος νὰ γίνης και τῶρα
και τὰ σκρίπ και τὰ φουντιγγ συχώρα.

'Απ' ὅπως κ' ἐμπρός δολορραφῶς,
καθ' ἡμῶν κ' ἡ Ἀγγλία ἐστράφη,
και μισῶ κ' ἔλας τρέμμα σάν Κεῖν
σάν μου πούν γιὰ τὸ Ὀρνιου-σταῖν.

'Ας κιντάξουν πῶς καλὴ τὰ ἔργισαμα
και παραιτῶ τὸ τόσο γινεῖται,
ἰσπεδὴ 'στὴν βαλβίδα πού ἔφασσε
ἰσως μὴ κ' ἡ Κορὸν ἀμαμάτι.

Φασουλλῆς και Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σάτος.

Π.—Τί γίνεται, βρέ Φασουλλῆ, Ρωμαϊκὴ κεφαλή;
Φ.—Ψάλε τὴν μῆνην, Περικλῆ, τὸ γέρο Πιτ και Ράλλη,
τὴν οὐλεμένην, τὴν φρικτὴν, ὅπου δὲν ἔχει ὄριον,
και παρ' ὀλίγον νὰ γινεῖν πολλῶν κινῶν ἐλώρια
και τὰς ἰσθμους τῶν ψυχῶς νὰ ὄρῃσι ἰπποδρόμῳ
ἡρωικῶς 'στὰ τέσσαρα νὰ φεύγουν πρὸς τὸν Ἄδην.
Ποῖος τάχατος τοὺς ἐπρωῶς εἰς τὸ Γουδί γιὰ μάχη;
εἰκόσους πού 'γεννήθηκα ὀφείδους 'στὸ Δαδί,
γιατὶ αὐτὸς τὸν γέρο Πιτ τὸν εἶχε 'στὸ στομαχι
κ' εὐτ' ἤθελε ζωγραφιστὸ 'μπροστά του νὰ τὸν ὄρῃ.
'Ἦλε τευγάρ ἐπὶ Γουδί ὁ γέρο Πιτ ἀκούσιτος
ρεβόλερ ἔχων ἐν χειρὶ πολέμου ἐκνήδου,
πλὴν ἤλεσε μὴ τοὺς μάρτυρας και μὴ τοὺς ἐπιλείπους
κ' ὁ Ράλλη, σφιγγιῶς ἀνή και κάλστα τὸν διαβόλο.
Αὐτὰρ κροκάπελος πῶς ἐπ' Ἰμπτὸν ἀνέτελλε:
ὁ δ' Ἄρης ὁ αἰμαχαρῆς τοῖστων μόνον ἐτέλλε:
Ἄμῃ, εἰ Πιτ, παρακαλῶ, σκληρῶς μισομαχῆσε,
σκέψου και γὰρ, ἂν κτυπηθῆς, πῶς οὐκ ἂν εὐτυχεῖς
ἀκούσαι τὴν ἐργόδοπον τοῦ γένους μαπαταρία,
ὅτ' ἦν τοσαύτη εἶδες και σὺ φιλοπατρία».
Ἦς ἔρατο, βρέ Περικλῆ, κ' ἄμισος κατ' ἄρ' ἔζετο
και φρονθῆς ἀπὸ θεῖνῃ ἀνάγκῃ ἐκίετο,
και τέλος πάντων ἔργυι Πιγγιῶν και ἑρίτων
νὰ μὴν ἰδῇ χυνόμενον τὸ αἷμα τῶν περικριτων.
Αὐτὰρ ὁ Πιτ ἀμπαπαλὸν ρεβόλερ ἐκνήδου
τὸν Ράλλη ἰσημάδεψε κ' ἔρριξε μίς 'στὰ δια,
αὐτὰρ δ' ὁ Ράλλης μελιῶν τὴν κεφαλὴν ἐν σκέυει,
κ' ὁ Κροστινίτης ἐπισθεν τοῦ Ράλλη ἀπερισηθῆ
ἐκ φόβου μὴ 'στούς μάρτυρας τοῦ Πιτ τὸ βῶλο πῆσῃ
και τότε συχωρῆτε μακ και ὁ Θεὸς ἔχωρῆσαι.
Οὐκ οὐν κ' ὁ Ράλλης μονοῦ σκοπεῖται τὸν ἀέρα
κ' ὑπὲρ τοῦ Πιτ τὴν κεφαλὴν ἰσχυρῶς ἢ σφαίρα,
κ' ἡ παρὰ πάσας φονικὴ μονομαχία ἐλῆξε,
μῆγα δὲ τότε Ὀλομοπος και Ἰμπτῆς ἐβίβει,
κ' ὁ Πιτ εἰς τὴν ἐνδοξὸν μεγαλαυχήσας πάλιν
ἀταρτηρεῖς ἰπίου προσιεπε τὸν Ράλλη.
Αὐτὰρ δ' ἀκούσας ὁ λαὸς και πάντες ἐκ τῶν πρώτων
πῶς μὴ τὸν Ράλλη κραιπρῶς ὁ Πιτ ἐμαχιστῆν,
περὶ τῆς πᾶλης χᾶσόντες και τρινοντες ἤρωτων
κ' ἄμφο τὸ χεῖρ, Περικλῆ, ἰσταυροκοπεῖσθαι,
κ' εἰ μὴν ἰμελαγγόλησας, εἰ δὲ φαιρῶς ἐγίνων...
και μὴν ὁ Πιτ, ἂν δὲν γινῆ Πρωτοφύρος 'στὸ μέλλον,
θὰ φασκαλώσῃ τῆς Ἀρχῆς τὸ μικρομαγαλιῶν
κ' ἰσως ν' ἀνοῖξῃ, Περικλῆ, Σκοποβολῆς Σχολεῖον,
και τίποτε παραξένο νὰ τὸν ἰδῆς 'στὸ τέλος
καλλιμαρῆς τῆς φακῆς και τῶν Φιλόλων μίλος.
Π.—'Ἄλλὰ κ' ἰγῶ, βρέ μάστιγε μου, ἦμῃρα μεσηρίε
εἶδα ντουῖλο, πού κανεῖς ὡς τῶρα δὲν τὸ ξέρει,
κ' ἐκ τῆς τρομαρῆς ἔλασε ταῦτα μὴ τὸ καλάθῃ
και σκέψου νὰ 'στὸ πῶ σιγά κανεῖ νὰ μὴν τὸ μάθῃ.
'Ὁ κύριος Πρωτοφύρος μὴ τὸ γερὸ ντουῖλο
ἐκάλεισε τὸν Θεωρῆ σὶ ὄμπωτὸ ντουῖλο,
κ' εἰ δανειστικὸς ὡς μάρτυρας ἰστικέτω περικλοποι,
ὁ Βλαχγριδερ ὀπλητῆ, ὁ Χάμρο κ' εἰ ἐπιλοποι,
και κάστοχοι διάφοροι τῶν ὀμολογιῶν
και ἔνα περιτριμμάτα τριδῶν κ' ἄγιων.
Οὐκ οὐν κενὰ εἰ παλαιστικὸς τοὺς μάρτυρας ἐκάλεισε
κ' ἕνας τὸν ἄλλο λέγωντας Σγαρίλο ὀμωγιῆτη

